

ПРОТОКОЛ

№ 1896

гр. Варна, 01.11.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
Сложи за разглеждане докладваното от Златина Ив. Кавърджикова Въззивно гражданско дело № 20213100501508 по описа за 2021 година.
На именното повикване в 15:42 часа се явиха:

Въззивната страна М. К. Т., редовно призован, явява се лично; не се представлява.

Въззиваемата страна НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, редовно призован; не се явява представител.

Контролираща страна Окръжна прокуратура – Варна, редовно призована; представлява се от В.Д. - прокурор от ОП – Варна.

В-к Т.: Да се даде ход на делото.

Прок. Д.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки по хода на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО И ДОКЛАДВА

Въззивната жалба и отговорът са докладвани с Определение от закрито заседание № 3390/ 28.09.2021г.

В-к Т.: Поддържам въззивната и частна жалби, в частта за разноските, с която моля да бъде допълнен доклада по делото.

Прок. Д.: Запозната съм с доклада на делото,0 нямам възражения. Не се противопоставям да се допълни доклада по отношение на разноските.

СЪДЪТ като взе предвид становищата на страните

О П Р Е Д Е Л И:

ДОПЪЛВА доклада по делото в следния смисъл:

Въззивният съд е сезиран и с **частна жалба** вх.рег. № **286484/11.05.2021г** от **М. К. Т.** срещу Определение № 263544/12.04.2021г по гр.д.№ 13297/2020гна ВРС-25с-в, с което е отхвърлена молбата му за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, като присъденото юриск.възнаграждение бъде намалено от 300лв на 100лв като прекомерно.

СЪДЪТ докладва молба вх.рег. № 20929/19.10.2021г., депозирана преди съдебно заседание от въззивната страна и връчи копие от същата на прок.Д..

В-к Т.: Поддържам докладваната молба.

Прок. Д.: По отношение на тази молба, считам същата за недопустима, доколкото с нея се иска преценка за конституционносъобразност, която да бъде извършена от въззивния съд. Считам, че ВОС не може да прави такава преценка.

В-к Т.: Това възражение от страна на Прокуратурата, с оглед качество си на държавен орган, трябва да защитава законността. Изрично в решението на Конституционния съд е застъпен този въпрос, че преценката за конституционносъобразност е допустима и приложима и от настоящата

съдебна инстанция, с оглед фактическото правно положение и издирване на обективната истина по чл.121 ал.4 от Конституцията. Цитирал съм съдебна практика в тази насока. Освен това, има Директива на ЕС № 2016/93, която дефинира задължение на страните членки на ЕС във вътрешните си юрисдикции да се съобразят с върховенството на правото на ЕС, когато вътрешните норми противоречат на Общностното право. Правните норми са тези, които съм посочил в молбата.

Директивата има пряко приложение по силата на чл.298 ДФЕС. Това е една от причините за недобросъвестност на нашия законодател, като до този момент той не е цитирал вътрешното правило на страната, въпреки направените 39 поправки в ГПК, част от които касаят други директиви, но не и тези, които дават ефективната правна защита на гражданите.

Прок. Д.: Оставам със същото становище.

СЪДЪТ по направеното с молбата искане от въззивника за инцидентно произнасяне по реда на чл.17 ал.2 ГПК относно разпоредбата на чл.4 “а” от Закона за държавните такси ще вземе отношение с окончателния съдебен акт.

В-к Т.: Нямам други искания. Представям списък на разноските, представляващи държавна такса.

Прок. Д.: Нямам искания по доказателствата.

СЪДЪТ намира, че следва да бъде приет представения от въззивната страна списък с разноски и затова

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА И ПРИЛАГА представения от въззивната страна списък на разноските по чл.80 ГПК.

СЪДЪТ счете делото за изяснено от фактическа страна, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

В-к Т.: В съответствие с правото ми на достъп до обективен и справедлив съд, предмета на това е визирано в предмета на чл.6 § 1 от Европейската конвенция по правата на човека и чл.12 от Конвенцията, чл.47 от Хартата за основните права на ЕС и принципа за справедливост залегнал в разпоредбата на чл.4 §3 ал.2; решение на СЕС от 19.11.1991г по дело Андреа Франко и други срещу Италия № С/60 и № С/90.

Моля да постановите справедлив съдебен акт, с който да отмените обжалваното решение като неправилно и незаконосъобразно, да уважите въззивната и частна жалби и уважите обективно съединените искове срещу ответника – Народното събрание като национален законодател.

В редица решения Конституционният съд последните две години е отправил остра критика срещу законодателната дейност на Народното събрание, с оглед неговата конституционна функция и правомощия, които има, което се занимава с всичко друго, но не и с основаната си функция да защитава правата на гражданите и води такава политика, която да е в интерес на гражданите и обществото.

С решение № 6/15.07.2013г по конст.д.№ 5/2013г. КС е застъпил, че конституционното право на защита предполага задължение на Държавата чрез законотворчеството и изпълнение на законите да обезпечи ефективно възможността на гражданите да защитят нарушените си или застрашени права по съдебен ред.

В производството по предходното мое гр.д.№ 1216/ 2015г срещу Народното събрание съм навел прякото основание по чл.4 §3 ал.1 с изрично позоваване на решението на СЕС по делото „Андреа Франко срещу Италия“. Производството по това дело беше прекратено като процесуално недопустимо. Междувременно с определение № 269/08.05.2015г на ВКС - III ГО по гр.д.№ 1867/2015г решаващият състав допусна в своя съдебен акт, че производството по чл.4 §3 ал.2 е процесуално допустимо по силата на чл.5 ал.4 от Конституцията на РБ за този вид дела, когато ответна страна е държавен орган, който е причинил имуществени и неимуществени вреди. Касае спор срещу ВКС и Парламента, и НАП за данъчни задължения в особено големи размери, както и за таксата, която е дължима в това производство. Там е посочено, че, освен приложимостта на общото право, държавната такса е 10лв. за физически лица и 50лв за юридически лица. Този съдебен акт, на който изрично се позовах в касационното производство не беше отчетен като обвързващо решаващия състав на ВКС. Решаващият състав по моето дело допусна едно общо правонарушение, в рамките на два съдебни

състава с различно произнасяне по спорен предмет, което СЕС с решение от 2007г по дело срещу Сърбия прие, че е налице нарушение на ЕКПЧ. В това дело с определение № 693/29.12.2015г по ч.гр.д. № 4376 /л.46-48 от делото пред ВРС/ ВКС ми отказа да ми възстанови платената държ.такса в размер на 10лв. предвид, че производството не било гледано по същество, не съм получил насрещна съдебна услуга като дължима престация. Принципът на справедливостта изисква в този случай по вина на закона, от самия законодател, да ми бъде върната разликата от платената такса и дължимата, която беше призната 10лв, нещо което нашият законодател призна през 2019г със ЗИД на ЗОДОВ, с въвеждането на чл.2 ал.1 т.1.

Моето право е съществувало още преди завеждането на исковата молба през 2015г, но Законодателят по една или друга причина не го е транспонирал в нашето вътрешно законодателство, вкл. и в ЗОДОВ, като е отрекъл правото ми до съд и ефективна защита, т.е. нарушени са ми правата, които черпя от ЕКПЧ.

Самият СЕС по правата на човека в редица решения от 12.07.2007г по дело срещу България, решение от 10.04.2008г и решение от 12.06.2008г е критикувал Държавата по отношение на дължимите такси и невъзможността за тяхното евентуално възстановяване с оглед предмета на спора, което е отказ от правосъдие и нарушение на чл.6 §1 от ЕКПЧ.

Поради това моля да установите тази противоконституционност на разпоредбата на чл.4 “а“ от Закона за държавните такси, т.к. този закон е приет през 1991г, а съгл.§3 от ПЗР на Конституцията, този закон и неговата разпоредба не се прилага. Има противоречия, защото се отнема правото на собственост, което самата Конституция в разпоредбата на чл.17 ал.3 е дефинирала като пряко право на гражданите и е защитимо от самата Държава. В този смисъл е ТР № 4/2016г по тълк.д.№ 4/2016 на ОСГК на ВКС относно отнемане на имуществото, което трябва да съответства на стандарта, установен от СЕС по правата на човека.

Претенцията ми, която претендирам по ЗОДОВ, е над нормалната, т.к. съм ангажирал много потенциал и време, неудобства и комфорт, както и през погледа на свидетелските показания, които са обективни и непосредствени.

В решение № 165/16.06.2015г по гр.д.№ 188/2015г на ВКС е дискутиран този правен казус, по отношение присъждане на обезщетение за неимуществени вреди по реда на ЗОДОВ, които са над обичайните причинени от законодателя. Аз съм превърнат в жертва и затова искам да се отчете именно правото, което черпя от ЕС, чл.2 §1а от Директива 2012/29 на ЕС, която третира именно правото на компенсаторно нарушение, когато са нарушени права на европейски гражданин, а аз се чувствам такъв.

Представям писмена защита, с която моля да се запознаете при постановяване на съдебния си акт.

Прок. Д.: Считам, че подадената въззивна жалба срещу решението на ВРС е неоснователна. Решението на ВРС е законосъобразно, поради което, моля да го потвърдите.

В-к Т. /реплика/: Налице е задължителна съдебна практика, а именно решение № 71/06.04.2020г. по гр.д.№ 3804/2019г на ВКС, ГО; решение № 72/21.04.2020г по гр.д.№ 2377/2019г на ВКС, 4-то ГО; решение № 249/15.01.2021г по гр.д. № 4069/2019г на ВКС, 4-то ГО. Във всички тя е дискутиран въпросът за отговорността на Народното събрание по отношение приетите от него закони, които не съответстват на международното право, т.к. те полагат клетва. А съгл.чл.76 ал.2 от Конституцията на РБ народните представители поемат задължение да спазват, както нашите закони, така и Общностното право.

СЪДЪТ обяви на страните, че ще се произнесе с решение в законния срок.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 16:05 часа.

Председател: _____

Секретар: _____